

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 29. Liepos (July) 14, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Į GERB. “LAIVO” SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti “Laivą.”

Nuo šio laiko, kas tik prisius pilnas metines prenumeratas trijų naujų skaitytojų, prisiursime dovanų “Kauno Albumą.”

9-sis SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Šv. Mišių Lekcija (Korint. 10, 6-13).

BROLIAI. Negeiskime blogo, kaip tie kad geidė; ir netapkite stabmeldžiais, kaip jų kaikurie, kaip parašyta yra: sėdo žmonės valgyti ir gerti ir lėlėsi žaisti. Nei nepaleistuvaukite, kaip jų kaikurie kad paleistuvavo ir žuvo viena diena dvidešimts trys tukstančiai. Nei negundykime Pateptinio, kaip jų kaikurie kad gundo ir nuo kirvio žuvo. Nei nemurmėkite, kaip jų kaikurie kad murmėjo ir žuvo nuo išnaikintojo. Tat vis jiems pasitaikė kaip businčių daiktų pranašystė, o taps parašyta persergėti mums, kuriems atėjo amžių pabaiga. Tai kas manosi stovįs, težiuri, kad nevirstų. Tik žmogiška pagunda jus tepagriebia; bet Dievas yra ištikimas, nes jis nepakęs, kad jūs butumėte gundomi daugiau negu galite tesėti, bet ir iš pagundos padarys naudos, kad galėtumėte atlaikyti.

Šv. Mišių Evangelija (Šv. Luko 19, 41-47).

Anuo metu Jėzus, artindamos į Jeruzalę ir pamatęs miestą, verkė jo ir tarė: Kad-gi ir tu butumei pažnęs ir tai šitoje savo dienoje, kas gali suteikti tau ramylės, dabar gi paslėpta yra tavo akims! Nes ateis tau dienos, kuomet tavo neprieteliai apkas tave pylimu, apstos tave ir suspaus tave iš visų pusių. Jie išties ant žemės tave ir tavo vaikus tavyje esančius, ir nepaliks akmens ant akmenio, nes tu nepažinai savo aplankymo laiko. O įėjęs į bažnyčią, jis ėmė varyti laukan parduodančius joje ir perkančius, ir jiems sakė: Parašyta: Mano namai yra maldos namai; jūs gi padarėte iš jų galvažudžių lindyne. Ir jis mokė kasdien bažnyčioje.

GUDROČIUS.

Stasys išėjo į kariuomenę nekvailas, bet sugrižo visai gudročius. Ar iš tikro buvo taip gudrus, dauguma abejojo, kiti įtikėjo, bet jis pats pertikrintas buvo, kad lygiai gudraus niekur nėra.

Nieko prieš save nestatė ir dažnai kartojo:

— Manęs nė vienas nepamokins, aš žinau! aš geriau suprantu! Ir ką tu man šneki, aklas budamas lyg tas kurmis!

Taip rėkdavo, rankomis mojavu, o tokį balsą turėjo, kad sunku buvo kam su juo kalbėti, taigi nutildavo ir Stasys vis gaudavo viršų, kaip bent pats sprendė.

Senukas tėvas, ar jis į sunaus gudrybę įtikėjo ar šiaip nusibodus pačiam rupintis, pavedė sunui ukį ir ant dešimtinės paliko. Stasys dar labiau ėmė kalbėti ukininku tapęs, ir dar didesnę puikybę įgavo.

Nevisai tetiko tėvui tas sunaus rundas, dažnai tai šį, tai tą patėmijęs, sakydavo jam:

— E, nesirupink, tetuši! Tamsta nė pusės to neišmanai, kaip aš, matysi, kad gerai išeis! aš žinau, manęs mokinti nereikia! Senis pečius sutraukė, ranka pamojo ir vėl pas pečių atsisėdęs, pypkę su zovesele čiulpė ir niekur nesikišo.

— Plačiai tu eini, vaikeli, — patėmijo senis, matydamas, kad sunus, kiek sykių turgun važiuoja, vis sau po puspurį grūdų išimeta, arkliui taipogi avižų po pilną terbą pripila. — Ką tu gyvuliui duosi į dirvą einant, kuom tu laukus sėsi javus išvežiojės?

— Nesirupink, tetušėli, kad reikės, tai ir bus! mano galva tai galva, ne kaikštis!

— Matysime, — sakydavo senis ir vėl pas pečių pypkę čiulpė, o Stasys ukininkavo.

Artinosi pavasaris. Senis pažvelgęs į mijgą ir pečius traukia, neiškentėjęs ir sako sunui:

— Staseli, permieruokim grudus, ot del žinios, man matosi, kad sėklai neteks!

— Tamstai, tetuši, reikia mieruoti, kad žinoti kiek yra, o aš akį užmetu ir žinau, vienok, kad jau taip nori, galima pamieruoti.

Ėmė mieruoti, o čia pat ir mijgos galas! o sėklos pušės nėra!

— Kas bus? — klausia senis kasydamas pakaušį.

— Kokia bėda! čia nėra, sviete yra, bile pinigai kišeniuje, sėkla bus!

— Iš kur gi tuos pinigus imsi? — klausė tėvas.

Bepigu, nuvažiuosiu į maluną, važmą sulygsiu, ot ir pinigų bus!

Netrukus pasikinkė ir nuvažiavo.

— Ar yra melninkas namie? — klausė žmonos, kuri susiraukusi terebijo vištos žarnas.

— Kam reikia, — atsakė žydėlka klausimu į klausimą.

— Man reikia! — atsakė Stasys.

— Ko čia egzaminuoji nun? sakyk kò reikia!

— Aš galiu jums važmą nuvežti: miltus, grudus, — ko reikia, — tarė Stasys.

Žydėlka ilgai tylėjo, dėliojo mėsą, plovė puodą, sudė, galų gale prabilo:

— Mes turime savo, kurie visada veža, kam mums reikia svetimo!

— Tai kaip, nereikia? — užklausė Stasys.

— Žinoma, nereikia!

— Tiek ir to! — tarė Stasys ir švilpiniuodamas išėjo.

— Rytoj rytą eisiu prie tartoko, ten visada reikia! — nutarė Stasys ir susirupino. Ryto metą po pusryčių išėjo. Nusivylė ir čia, važmos negavo. Susiraukęs grįžo namon, kieme sutiko tėvą. Na ką, gawai? — užklausė tėvas.

— Gausiu! — atsakė Stasys, biskį užkąsiu ir dar į vieną vietą nueisiu, ten kaip padėta!

— Kažin kas ten padėjo, — bumbėjo senis. Pietus bevalgant senis kalbą užvedė:

— Vaikuti, ar tu pameni, kad jau didžioji savaitė, kada gi išpažinties eisi? Tatai šiaip taip, bet vyrui gėda po Velykų likti!

Stasys nusijuokė: — Kame tas stovi parašyta, kad aš butinai eičiau — užklausė ir vėl ėmė juoktis.

— Tu iš proto kraustais? nuo bočių prabočių toks palikimas, tai ir reikia pildyti.

— Pa-a-li-kimas! ot čiučia liulia! daug kvailysčių bočiai darė, tai ir mes darysime? pats kaip nori, tētušli, bet aš nebe vaikas, manęs neganyk, aš pats išsiganysiu!

— Tai bent Dievo neatsizadėk! — sušuko senis išsigandęs. Be Dievo padėjimo tu žingsnio nežengsi, ką tu manai?

— Dievas, sakote, visi tą Dievą minavoja, bet kame Jis, kas Jį matė? aš ne, o tamsta, tētuši, jau pasenai, ar esi matęs bent sykį?

— Esi klaivas! kvailas kaip avis, ot ką! — sušuko tėvas, argi tu prie Jo kada nešauksies!

— Na jau ir ne, aš pasitikiu vien savimi, savo protu, savo jėgomis, ko pats nepaįmsiu, nuo Dievo nér ko laukti

— tarė Stasys ir, atsikėlęs nuo stalo, paėmė kepurę nuo gembės.

— Kur dabar beeisi? — niurai užklausė tįvas.

— Į stotį, — atsakė sunus ir švilpaudamas išėjo.

—0— —0— —0—

— Čiort! su ta sėkla! na, niekas! išgausiu, neapsijuokinsiu, senis vis bambėtų, na ir šioki toki viršų įgautų, nors bieselis lai padeda, o turiu gauti.

Ėjo švilpiniaudamas keliu, oras buvo šiltas, pavasaris dideliais žingsniais artinosi.

Kelias ėjo pro stebuklingąją koplytėlę; išdabinta ji buvo margais kaspinais, veidrodėliais ir iš popieros darytomis gėlėmis. Stasys su koku tai ypatingu šypsojimu žiūrėjo į koplytėlę ir į pašvitus, staiga patėmijo prikalta skrynutę su parašu: “Auka bažnyčiai taisyti, kiek kas galit, paaukaukit Dievo namams.”

Netoli buvo ir bažnytėlė, karo laiku apdaužyta ir sunaikinta. Stogas supuvęs gabalais krito, sienos apdraskytos, taisymo reikalavo.

— Ir kam ta palapinė? — tarė į save Stasys, — niekas čia nestovi; ot žmonių kvailybė ir nereikalingos išlaidos, — nutarė ir jo akys susilaikė ant prikaltos skrynutės. Stasys mąstė.

— Kažin kas reikalingesnis, ar užsėtas laukas, ar ta palapinė?

Protas jam atsakė tuoj, kad laukas apsėtas. Griebė į kišenių, išsitraukė peilį ir priėjo prie karbonkos. Be vargo užkišo ašmenį ir viršelis atkrito, o Stasys nustebeš pamatė, kad karbonka buvo beveik pilna, matėsi auksiniai pinigai, sidarbirinai ir popieriniai. Paskleidė nosinę ant

žemės, sukrėtė į ją pinigus ir surišęs įkišo sau į kišesių.

Geriausiam upe, švilpiniuodamas, nutarė grįžti namon; na, ne, užeisiu prie Skirgėlos, jis visada turi javų parduoti, sulygsiu, užsimokėsiu ir pabaigta! Per upę buvo arčiau, prėjo ir nors matė, kad ledas susproginėjęs ir visai permatomas, pašutęs, kaip visada pasitikėdamas savo jėgomis ir miklumu, ėmė leistis per ledą, peršokdamas plyšius, kuriuose vanduo tyvuliavo.

Jau vidury upės buvo, kai baisus triukšmas, lyg patrankos šuvys, sukratė orą ir visa upė subruzdė.

Lendinės ledinę vijo, viršum lipo, grumėsi ir plaukė pa vandeniui nešdamos ir tą ledinę ant kurios stovėjo Stasys.

Netrukus ir ta sulisgavo ir pusiau persprogo. Stasys ėmė rėkti iš visų jėgų:

— Gelbėkit, žmonės! O, Jėzau! Dieve, susimilk, atleisk mano nuodėmes, nebausk taip baisiai!

Vienu jam atsakymu buvo bildėsysis besigrumiančių ledinių.

— Daryk gailėstį! — rėkė nuo kranto žmonės, — mes čia pasimelsime už mirštantį!

Ledinė da persprogo ir Stasys ėmė grimsti.

— Dieve, susimilk! viską atiduosiu, Dieve, Dieve!

Staiga didžiausia ledinė trenkė į tą ant kurios Stasys stovėjo ir sykiu su juo išmetė ant kranto.

Stasys pritrenktas nieko nejautė, atbudęs lyg iš miego dairėsi nustebeš.

— Gyvas ar ne? — klausė savęs ir žmonių, kurie susisprietė apie jį nežinodami ką daryti.

— Stebuklas, tikras stebuklas! — kalbėjo žmonės; — lyg tyčia kas paėmęs tą vieną ledinę metė į krantą, kitos

nuvažiavo!... Stasys kasė užpakalį, o jo veido reikšmė buvo panaši į mažo vaiko veidą, vaiko, kuris gavo nuo tėvo į kailį.

Stasys tą patį ir jaučė, užpakalis skaudus buvo nepaprastai ir upas nupuolė, nebešvilpiniavo, tik kažin ką mąstė; pamatęs nuėjo stačiai per tiltą kur stovėjo lygiai apgriuvusi bažnytėlė, žemyn sukritusi altariją.

Įėjo, kepurę nuėmė ir išraudonavęs stovėjo be žodžio, galų gale prabilo: Tegul bus pagarbintas!...

— Ant amžių!... — atsakė senelis kunigas, pakeldamas užraudonavusias akis nuo lygiai kaip jis seno brevijoriaus; — ką pasakysi, vaikuti?

— Čia, čia, nepykit, tėveli, — atleiskit, — kvailystę padariau, — ot, prie kopytėlės, — aš pasiėmiau, — bet aš nenoriu, — visus atiduodu, tik nepykit, atleiskit.

Veidas senelio kunigo apsiniaukė, bet ir tuoj šyptelėjo:

— Aš visai nepykstu ant tavęs, tas ne mano, — tęsė atstumdamas nuo savęs rišulėlį su pinigais, čia aš lygus tau klaidingas žmogus, atėik pas mane tenai bažnyčioj, tada pasikalbėsime, vaikuti, čia vien kaipo senesnis brolis sakau tau, kad ypatinga Dievo malonė sulaikė tave pirmame žingsny į prapultį, buk Jam dėkingas!

— Kvailas buvau, aš kvailas ir puikylis pilnas, nubaudė Dievulis ir anukams papasakosiu, — tarė Stasys, — tuo tarpu priimk, tėveli, prie savęs tuos pinigus ir užtark už manę kvailį!

— Turiu viltį, kad bus tau atleista, nes gailies savo klaidos; Rašte šventame aiškiai stovi parašyta, kad didesnę yra Dievo mielaširdystė už viso pasaulio nuodėmes, į

bažnyčelę vienok ateik, vaikuti, tai aš tau draugiškai patarsiu!

Ryto metą Stasys buvo bažnyčioj. Jo širdy įvyko prisikėlimas ir nuo tos dienos Stasys nesigyrė jau savo gudrumu, tapo rimtas ir tikrai protingas.

Tą atsitikimą geras pilietis Stasys pats man pasakojo nesenai, o aš jums perduodu, mieli skaitytojai.

Lazdynų Pelėda.

KAROLINA KOŽKIUTĖ

Skaistybės Auka.

Karas tai sužvėrėjimo laikas. Didysis pasaulinis karas buvo tai laikas didžiausių nedorybių. Daugelis žmonių tose nedorybėse paskendo, daugelis už dorybę galvas paguldė, besigindami nuo visokių neteisybių. Tarp daugelio aukų, kurias prarijo karas verta prisiminti apie šitą mergaitę, kuri savo gyvybę atidavė, kad angeliškos dorybės nenustoti.

Girų jina 1898 metais Galicijoje, Austrijoje, Valrudžių kaime, paprastų sodiečių šeimynoje. Iš mažų dienų nuo motinos ir savo dėdės Pranciškaus Božeckio išmoko melstis prie Švenčiausios Jezaus Širdies. Tas dėdė turėjo gražų knygynėlį, iš kur Karolina noriai imdavo sau pasiskaityti knygas. Iš prigimties buvo linksma, gyva. Trauė širdis prie jaunųjų pasilinksminimų. Bet pamąčiusi, kad jaunieji savo pasilinksminimuose nemoka tinkamai elgtis, kad jų susėjimai dažnai veda į nuodėmių pavojų, Karolina pametė jaunųjų draugystę. Ji tad atsidavė visa širdimi V. Jezui. Malda, gerų knygų skaitymas bu-

vo jos linksmybė. Anksti jinai prisirašė prie Maldos Apaštalytės ir savo apylinkėje tapo uoliausia tos brolijos platintoja. Maža dar mergytė budama ji tapo tos Brolijos promotorė. Nebuvo niekuomet apleidusi pamaldų prie Šv. Jėzaus Širdies. Kas penktadienis ją matė einant prie Šv. Komunijos. Stebėjosi iš tos nekaltos mergalės pamaldumo senieji ir jaunieji. Bet niekas nesitikėjo, kad iš jos užaugs krikščionybei Kenčėtoja.

1914 metais įsibriovė rusai Galicijon, naikindami viską ugnimi ir kardu. Karolinai suėjo tam laike 16 metų. Lapkričio 18 dieną atėjo rusai į Valrudžių kaimą. Įsibriovė, žinoma ir į Kožkų namus. Aplupę turta, kiek rado, pasiėmę maisto, kiek patiko, išėjo. Bet po valandos sugryžo vienas iš tų kareivių, žvėriškos išvaizdos, ir pareikalavo tėvo su dukterim eiti pas viršininką už tai, kad buk tai jie nesaką, kur yra austrijokai. Įėjus girion, kareivis grumodamas tėvą nušauti, privertė jį eiti namon. Ir pasiliko su nekalta mergaite-kudikiu vienas.... Mergelė po to namon nebegryžo. Už 16 dienų surado ją miške po medžiu nebegyvą. Ant sušalusios žemės, lengvai sniego pridengtas gulėjo kunas. Akis dar tebežiūrėjo į dangų. Rankos buvo sukaptos kalaviju; kairioji delną buvo ištisai perkirsta; dešinioji ranka buvo ties alkune kuone visiškai nukirsta. Per krutinę nuo kakloėjo gili, ilga žaizda; kojos buvo suraižytos erškėčių ir medžių šakų; rubai suplėšyti. Visa mergaitės išvaizda liudijo, kad iki paskutiniai valandai jinai priešinos baisiajam vyrui-žvėriui, kol buvo gyva. Ir savo kovoje laimėjo, nes nekaltybės nebuvo nustojusį. Visa sudraskyta, kraujais aptekusi, ji gyvybę padėjo, bet numylėtos skaistybės neprarado. O Tas, ku-

ris yra nekaltųjų Numylėtinis, Jezus, tą angelišką mergele pasiėmę pas savę ir davę jai kartu su kitais nekaltaisiais, sulyg šv. Rašto, “giedoti giesmę, kurios niekas kitas negali giedoti ir sekti Avinėlių visur, kur tiktai eina.”

Žmonės atradę Karolinos kuną iškilmingai jį palaidojo; bažnyčios prieangyje didvyriškos mergežės atminčiai pastatė gražią Nekaltosios šv. Panelės Marijos stovylą. Nužudymo vietoje tapo pastatytas gražus, aukštas kryžius. Ir ilgus metus minės dar gyvieji, ir tėvai — seneliai savo vaikų vaikams statys prieš akis tą pavyzdį. Nes neužmirština yra šventųjų atmintis.

Nesenai tas buvo. Iš daugelio tokių atsitikimų tiktai vienas. Į tą ir kitus skaistybės pavyzdžius sustačius greta dabartinio mūsų paprastojo jaunimo, tiesiog skaudu darosi. Tėvai ir motinos! Rupinkitės ir Dievo prašykite, kad jusų amerikoniški “boisai” ir “girles” sustatyti greta su skaisčiais šventųjų pavyzdžiais, neatrodytų, kaip šnėklos. Rupinkitės ir melskitės.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Frīburgo Universitetas.

Šveicarijoje Friburgo Universitetas yra plačiai žinomas visame pasaulyje dėl savo labai aukšto mokslinio laipsnio. Lietuviams jis yra žinomas dar labiau, nes jame yra išėję jau daugelis mokslus, kurie jau dirba tėvynei naudingą darbą. Tamė katalikų universitete šimetą buvo su virš 500 studentų. Skaitlius neperdidžiausias, bet profesorių mokslingumas sudaro universitetui garbę. Įdomu pažymėti, kad pereitais metais jame lankėsi svetimtaučių

193; jų tarpe yra iš Amerikos, Francijos, Vokietijos, Hollandijos, Ispanijos, Anglijos, Irlandijos, Jugoslavijos, Italijos, Austrijos, Čekijos, Belgijos, Graikijos, Rumunijos, Persijos ir Ekvatoriaus. Iš Lenkijos lankėsi 14, iš Lietuvos — 6 ir iš Rusijos — 1.

Einančius mokslą Friburge lietuvius iki šiol šelpė daugiausia Amerikos Katalikų Federacija.

Tikėjimas Kanadoje.

Kanadoje gyventojai yra anglų ir francuzų kilmės. Anglai buvę nuo senų laikų savo atskiro tikėjimo, Kanadoje susiskaldę. Dabarties tenai yra įvairių tikėjimų: Presbiterijonų priskaitoma 1,400,000; metodistų — 1,150,000; anglikonų beliko tiktai 1,400,000. Tuotarpu katalikų skaičius yra pasiekęs jau 3,400,000 skaičiaus. Prieš 40 metų darant surašą atsirado pasisakiusių visiškais netikėliais 80,200 žmonių. Šiais metais tokių beliko tiktai 19,351 žmogus.

Tokiu budu Kanadoje katalikai sudaro jau 38½ nuoš. visų Kanados gyventojų. Anglikonai tirpdami skaldosi į sektas. O vadinamieji grynėji bedieviai visiškai baigia nykti.

Kinijoje.

Kinijoje bolševikai stengiasi savo įtaką daryti kiek galėdami. Bet ir katalikybė toje tamsioje ir nelaimingoje šalyje savo gerus vaisius jau parodo. Pereitais metais katalikybėn perėjo 80,000 kiniečių, kas sudaro tenai katalikų skaičių su viršum 2,000,000. Dabar Kinijoje yra 56 vyskupai ir 2,500 misionorių ir apie 1,000 pasaulinių kunigų. Pekine yra viena gražiausių pasaulyje katalikų katedra.

Yra taipat neseniai įsteigtas katalikų universitetas, kurs

beabejo daug prisidės prie katalikybės praplatinimo.

Palyginus du milionu kiniečių katalikų su trimis milijonais lietuvių katalikų pasirodo, kad mes nuo kiniečių esame toli atsilikę. Mes teturime tik 1,000 ne pilną kunigų ir tiktai 4 vyskupas. O katalikiško universiteto dar visiškai neturime. Kinijoje yra atsižymėjęs apaštalavimų šventybės garbėje miręs lietuvis Tėvas Ryla, 17 amžiuje. Musų tauta sugebėjusi ir Kinijai garbingų vyrų duoti, privalo dar daug padirlioti, kad pati dvasios ubagystėje nepasilikus.

Amerikos Lietuvų Kolegija.

Lietuvoje Katalikų Universitetui pamatai dedami. Už surinktus pernai pinigus leidžiami mokslan vyrai, kurie galės būti profesoriais. Turint gyvų žmonių negyvoms sienoms pastatyti pinigų duos Dievas. Bet Amerikoje lietuvių yra trečdalis visos tautos. Ir čionai reikalinga yra taip pat aukštoji mokykla. Tokią mokyklą, kolegiją statyti senai sumanyta. Bet jiegi nebuvo iki šiol. Surinkta tam tikslui tėra kokie 9,000 dolerių. Tuotarpu tokiam darbui reikia kokių 150,000 dolerių, kad būtų galima pradėti.

Dabar Tėvai Marijonai netoli Chicagos yra įsigiję farmą. Ant tos žemės jau statomas vienuolynas ir mokykla. Kuomet visuomenė supras reikalą, sujungus jiegas drąsiai imsis prie statymo kolegijos, bus galima ant tos žemės nevieną begalinės naudos įstaigą patalpinti.

Tenai patilptų ir musų geraširdžių Labdarių Sąjungos našlaitnamis, ir našlaičiams mokykla, ir high school ir kolegija. Bet tam darbui reikia taip pat netik pinigų, bet dar daugiau žmonių. Užtat musų katalikiškas jaunimas, gerieji berneliai turėtų prašyti Dievo, kad duotas jiems būtų

pašaukimas į Tėvų Marijonų Kongregaciją.

Tai vienintelis Amerikoje ir didžiausias visoje Lietuvoje vyrų vienuolynas. Jau daug gražių darbų Tėvai Marijonai yra nuveikę per tą trumpą laiką, kaip tapo atgavinti iš po rusų priespaudos. Dar didesniems darbams plačiausia dirva. Užtat tėvai, kurie turi sunų, norinčius stoti į seminarijas, tegu **pakalbintų stoti Kongregacijon**. Daugelio pašaukimas nueina niekais tik delto, kad nėra kas jaunimui duotų gerą patarimą. Motinos ypač pasirupinkite Dievo dirvai duoti savo sunų darbininkais. Vienuolijoje, sulyg Kristaus žodžių — geriausioji dalėlė.

K A S G I R D Ė T I ?

Šv. Tėvas parašė du laišku; viename papeikė Francuzus, kitame vokiečius. Tiedu laišškai padarė didžiausios įtakos ir matyt eis dalykai geryn tarp Vokietijos ir Francijos.

Bulgarijoje nuverstasis valdytojas Stambulinski nužudytas. Šalyje pasidarė ramu, nusistovėjus naujai valdžiai.

Italijoje katalikų nuomonės pasidalino; vieni stovi už Mussolini valdžią, kiti prieš.

Venecueloje nušautas vice-prtзидентas.

Ispanijoje nužudytas nežinomo asmens vyriausias Ispanijos socialistų vadas.

Amerikoje prezidentas Hardingas keliaudamas savo prakalbomis giria darbartinę savo valdžią. Vadinas, peršasi kitiems rinkimams.

BEDIEVIŲ RAŠTŲ PASISKAIČIUS.

(Žiurėk "Laivo" No. 27).

Indijos apaštalas.

"Laive" prieš Kalėdas jau buvo rašyta apie šv. Pranciškų Ksaverą. Skaičiusieji atsimena. Tas didis krikščionybėje vyras, kilęs iš karališkos Navarrų giminės, įgijęs didelio mokslo garsiausiam tuomet Universitete Sorbonoje, profesoriaudamas Paryžiuje pasiekė didelės garbės ir savo mokinių meilės. Susipažinęs su šv. Ignacu, pametė visą žemės garbę ir atsisveikinęs turtą ir savo šalies valdimo, nukeliavo Kinijon, Japonijon ir Indijon, kur tarp visai sau svetimų žmonių skelbdamas Kristų atvertė arti 100,000 stambmeldžių. Mirdamas tarp laukinių žmonių, kuriems visą savo gyvybę atiduodamas dideliausių vargų paklė, įsai meldėsi: "Viešpatie, gana to džiaugsmo, nes nepakels širdis!" Jam vargai ir sapuliai dėl artimo pakeltieji buvo didžiausiu džiaugsmu. Tą savo apaštališkąjį darbą atliko niekieno neremiamas, nepagelbstamas, neapginamas.

"Sandara" pavadino šv. Pranciškų Ksaverą "paprastu fanatiku." Fanatikas yra tai toks žmogus, kurs įtikėjęs į ką nors, nori visus kitus *priversti*, taip pat tikėti. Šventieji Apaštalai buvo tokie vyrai, kurie norėjo visus prie tikėjimo į Dievą *priversti*. Fanatikai, kad kitus prie savo nuomonės priversti, imdavosi, jei galėdavo persekiojimų; šventieji, kad kitus prie tikėjimo atvesti, sutikdavo patys persekiojimus kentėti. Fanatikas kitaip tikintį pasiryžęs yra mušti; šventasis kitaip tikintiems savę leidžia mušti. Fanatikas yra neapykantos pilnas, šventasis yra meilės pilnas. Fanatikais buvo tokie Liuteriai, Arijai, Kalvinai ir visokie klaidatikiai; fanatikais buvo senovės stambmeldžiai, nuž

džiusieji krikščionių milijonus. Fanatikais yra ir dabartieji mūsų bedieveliai, kurie nesiteiraudami tiesos, į savo be dievybę įtikėję, ir negalėdami tuotarpu katalikams persekiojimų iškelti, meluodami savo raštuose stengiasi žmonių tarpe sukelti neapykantą prie Katalikų tikėjimo.

Š Y P S E N O S .

Stiprios valios.

— Girdėjau, kad Tamstos vyras liovėsi pypkę rukęs. Tai vyras! Juk tokiam pasiryžimui reikia begalo stiprios valios!

— O, taip. Bet aš tos stiprios valios ir turiu užtekstinai. Tegu tik manasis būtų pamėginęs nesiliauti rukęs, aš jam bučiau parodžiusi! — atsakė vyro valdytoja.

Jos eilė dabar.

Ateina pas kaiminką, kaimiņka ir randa kaiminką daržą beravint.

— Tai jau, kumute, tamstos vyras beširdis, jeigu tamistai prisieina visą dieną darže keliais šliaužioti.

— Tai mat, kumute, manasis kuomet piršosi, ant kelių klupodamas prašėsi, kad tekėčiau. Dabar mano eilė.

Nebus ga'sro.

Porelė rengėsi važiuoti kažkur ir besipeseliudami ką tik nepavėlavo ant traukinio. Jau bejudant traukiniui išokę į vagoną, atgavo dvasios, pradėjo spėti, ar ko nepamiršę.

— Ak, tu Viešpatie, — sušuko bobele, — juk aš užmiršau užsukti elektrikinį prosą. Kaip įkais juk sudegti gali ir namai.

— Nesirupink, širdelė, — atsakė vyras ramiai, — ga'sro nebus: aš užmiršau maudyklėje vandens krana užsukti.